

HỒI THỨ HAI MƯƠI MỐT

RÕ RÀNG NGƯỜI ĐÓ CHẴNG LÀ CHUNG LINH ?

Các vị giang hồ hào kiệt nhất nhất cùng Bảo Định Đế làm lễ tương kiến: Mã Ngũ Đức và Tả Tử Mục tỏ ra rất mực khiêm cung, đặc biệt là Liễu Cung Hư Tân Nguyên Tôn vẫn giữ thái độ kiêu kỳ. Bọn Kim Đại Bằng, Sử An thi lễ theo tư cách hàng hậu bối, không dám bác bậc mà cũng không quá khúm núm.

Sau cuộc lễ tương kiến Chung Vạn Cừ lên tiếng:

-Đoàn huynh chưa dễ mấy khi hạ cố, xin lưu lại đây mấy hôm cũng là một dịp may cho anh em được học hỏi thêm.

Bảo Định Đế đáp:

-Xá điệt là Đoàn Dự, vì xúc phạm tới Chung động chúa, đã bị lưu lại quý xứ nên hôm nay tại hạ thân hành đến đây một là để tỏ tình thân, hai là để xin lỗi, dám mong Chung động chúa nể mặt tại hạ mà thứ tội cho đứa con nít ngây ngô, đại dốt, tại hạ xiết bao cảm kích.

Quần hùng nghe nhà Vua nói, ai cũng kính phục khen thắm:

-Lâu nay thường nghe Đoàn hoàng đế nước Đại Lý, bao giờ cũng theo đúng quy luật võ lâm tiếp đãi đồng đạo, quả nhiên danh bất hư truyền. Chỗ này thuộc phạm vi giang sơn của mình, nhà Vua chỉ cần phái mấy trăm binh mã đến bắt người về là được thế mà người lại thân hành tới nơi, dùng lời lẽ ôn tồn, năn nỉ cầu xin.

Chung Vạn Cừ cười khanh khách chưa kịp trả lời thì Hắc Bạch kiếm Sử An đã cướp lời:

-Thế ra công tử Đoàn Dự đắc tội với Chung động chúa.

Tại hạ đối với Đoàn công tử có mang ơn cứu mạng, cũng xin động chúa gia ơn cho!

Nam Hải Ngạc Thần bỗng lớn tiếng quát:

-Đây là việc của đồ đệ ta, ai khiến mi nói chỗ vào?

Cao Thăng Thái cười lạt nói:

-Đoàn công tử là sư phụ người chứ? người đã cúi đầu làm lễ bái sư rồi kia mà? Chẳng lẽ bây giờ người lại ăn lời?

Nam Hải Ngạc Thần then đỏ mặt tía tai mắng lại:

-Mẹ nó! Lão gia không thềm nuốt lời đâu. Hôm nay lão gia muốn giết quách gã sư phụ hữu danh vô thực đó đi. Lão đây phải thờ một gã tiểu tử làm thầy, then chết đi được.

Mọi người không hiểu đầu đuôi, đều phải sửng sốt. Thư Bạch Phụng nói:

-Chung động chúa! Tha hay không các hạ nói cho dứt khoát.

Chung Vạn Cửu cười đáp:

-Tha, tha chứ! tôi giữ lệnh lang ở đây làm chi?

Vân Trung Hạc tự nhiên nói xen vào:

-Đoàn công tử là một trang thiếu niên anh tuấn, Chung phu nhân lại là bậc tuyệt sắc giai nhân nếu lưu Đoàn công tử ở đây phỏng có khác chi rước voi dày mả tổ, nuôi ong tay áo. Chung động chúa dĩ nhiên phải tha công tử rồi, chả dám giữ đâu.

Mọi người nghe gã đều phải ngạc nhiên. Ai cũng nghĩ bụng: "thằng cha cùng hung cực ác này ăn nói càn dỡ, chẳng kiêng nể gì, thậm chí đến Chung Vạn Cửu mà gã cũng chẳng coi vào đâu. Không trách gã tự xưng là cùng hung cực ác thật đúng lắm".

Chung Vạn Cửu căm giận quay lại bảo Vân Trung Hạc:

-Vân huynh! Sau khi đã giải quyết xong vụ này tại hạ sẽ xin lãnh giáo mấy hiệp.

Vân Trung Hạc đáp:

-Hay lắm! Hay lắm! Ta vẫn có ý định giết anh chồng để chiếm cô vợ, mưu đoạt gia tài, chiếm luôn nhà ở.

Mọi người cả kinh thất sắc. Nhất phi xung thiên Kim Đại Bằng lên tiếng:

-Anh hùng hảo hán trong chốn giang hồ chưa chết hết đâu. Các người bản lãnh cao cường đến mấy chẳng nữa rút cục cũng không thoát khỏi đạo trời chí công được đâu.

Diệp Nhị Nương bật lên tiếng cười the thé phản đối:

-Kim tướng công! Nhị Nương này chưa hề xúc phạm gì tới người, sao người vờ đùa cả nắm?

Nghe giọng nói thôi miên trấn áp cả tâm hồn Kim Đại Bằng không khỏi rùng mình. Tả Tử Mục sực nhớ chuyện mưu cướp con mình bữa trước, trong bụng hãy còn nơm nớp lo âu, đưa mắt nhìn trộm mục một cái. Diệp Nhị Nương cười sằng sặc hỏi:

-Tả chưởng môn! Mấy bữa nay chắc lệnh lang lớn lên và mập mập trắng trẻo lắm đấy nhỉ?

Tả Tử Mục bất đắc dĩ hàm hồ khẽ đáp:

-Bữa trước cháu bị cảm mạo phong hàn, tới nay vẫn chưa khỏi.

Diệp Nhị Nương nói tiếp:

-A! Đó đều là lỗi tại tôi. Lúc quay về tôi sẽ qua thăm thằng cháu Sơn Sơn rất ngoan ngoãn.

Tả Tử Mục thất kinh, vội gạt đi:

-Không dám phiền đại giá giảng lâm lần nữa.

Bảo Định Đế thấy rõ tình hình, nghĩ thầm: "thế này thì ra bọn tứ ác hoành hành quá tệ, kết oán đã nhiều. Đợi khi cứu Đoàn Dự ra rồi ta phải tìm cơ hội tiêu diệt bọn chúng để trừ mối đại hại. Đứng đầu bọn tứ ác là thái tử Diên Khánh, tay cùng người họ Đoàn ta không tiện hạ thủ nhưng nếu xét ra quả tội ác đầy rẫy thì cũng không thể dung thứ được.

Thư Bạch Phụng thấy mỗi người một điều, toàn chuyện đầu đầu, liền trở lại vấn đề. Bà đứng phắt lên nói:

-Chung động chúa đã nhận lời tha thằng nhỏ. Vậy xin cho gọi nó ra để mẹ con ta được gặp nhau.

Chung Vạn Cừ cũng đứng lên đáp:

-Được rồi.

Rồi đột nhiên quay lại hàm hàm, trừng mắt nhìn Đoàn Chính Thuần và than rằng:

-Đoàn Chính Thuần! Mi đã có vợ đẹp con khôn như thế mà lòng tham vẫn chưa đủ ư? Hôm nay mi mang tiếng ô nhục với thiên hạ, đó là mình làm mình chịu, đừng oán trách gì Chung Vạn Cừ này nữa.

Đoàn Chính Thuần ngay từ lúc đầu nghe Chung Vạn Cừ hứa trả con trai đã nghĩ ngay: câu chuyện đâu có thể dễ dàng như thế được? Tất nhiên đối phương còn có âm mưu, quỷ kế gì đây. Bây giờ nghe hắn nói vậy càng thêm chột dạ, vội đứng phắt dậy, bước tới trước mặt Chung Vạn Cừ bảo:

-Chung động chúa! Nếu người còn cố ý hại người thì Đoàn mỗ sẽ có phương pháp đối phó khiến người cũng phải hối hận suốt đời.

Chung Vạn Cừ thấy Vương gia tướng mạo đường đường, phong độ thanh cao đài các, mình thực chẳng bèn gót chân. Phần thì thẹn vì mình xấu xa, phần thì ghen tức, lửa giận bốc lên bùng bùng, lớn tiếng quát:

-Đã đến nước này Chung mỗ có bị nhà tan người chết, thân phân muôn đoạn cũng quyết theo đuổi ăn thua với mi cho đến cùng. Mi muốn lấy lại con, được lắm, hãy đi theo vào đây.

Nói xong hùng hổ bước ra ngoài sảnh đường. Đoàn người đi theo Chung Vạn Cừ đến trước bức tường cây. Vân Trung Hạc muốn phô tài khinh công, liền nhảy vọt sang qua bên kia trước tiên. Đoàn Chính Thuần nghĩ bụng: "Việc này không thể giải quyết êm đẹp được rồi, chi bằng mình ra oai trước để đối phương biết chừng mà nhượng bộ" bèn hạ lệnh:

-Đốc Thành! Người chặt mấy gốc cây này để mở lối cho mọi người đi!

Thái Tân Khách Tiêu Đốc Thành đáp:

-Xin vâng!

Đoạn giơ búa thép lên chặt ngang từng gốc cây chẳng khác gì dao bén thái đậu phụ. Điểm Thương Nông Đồng Tư Quy phóng chưởng lực ra đánh bật những cây đã ngã xuống hất ngược lên dựa vào rặng cây hai bên, để lộ ra một lối nhỏ. Cây cương phủ loá lên một vài nhát nữa, thế là 5 gốc cây bị chặt phẳng trong nháy mắt và mở thành một lối đi rộng rãi. Chung Vạn Cừu trông bốn được thành một bức tường đã tổn bao nhiêu tâm huyết chứ đâu phải chuyện dễ dàng? bây giờ bỗng bị Tiêu Đốc Thành vung 5 nhát búa chém mất 5 cây lớn thì tức giận vô cùng nhưng hấn lại nghĩ rằng: "họ Đoàn nước Đại Lý phen này bị nhục nhã ê chề, cái việc phá hoại nhỏ mọn này có thấm vào đâu?". Nghĩ vậy liền theo lối trống đi vào. Vừa đi khỏi bức tường cây thấy Huỳnh Mi hoà thượng và Thanh bào khách mỗi người tay trái đang cầm một đầu gậy trúc, trên đầu bật lên một luồng hơi trắng thì ra hai người đang đấu nội lực. Thốt nhiên Huỳnh Mi đưa ngón tay bên phải ra xoáy mạnh vào tảng đá xanh trước mặt, lõm xuống một lỗ nhỏ. Thanh bào khách suy tính một chút, rồi tay phải cầm gậy trúc thứ hai vạch một vòng tròn lên tảng đá đó. Bảo Định Đế chú ý nhìn biết ngay là Huỳnh Mi sư huynh đang cùng thái tử Diên Khánh vừa đánh cờ vừa đấu nội công. Thế là vừa đấu trí vừa đấu lực. Cuộc đấu đặc biệt lạ lùng này thật nguy hiểm khôn lường. Thảo nào một ngày một đêm rồi mà sư huynh chưa thấy hồi âm. Té ra hai người vẫn tiếp tục đấu chọi từ bấy đến giờ mà vẫn chưa thắng bại. Bảo Định Đế đưa mắt nhìn vào bàn cờ, thấy hai người đang tranh đấu đến độ một còn một mất, dường như cuộc thắng bại có quan hệ đến kiếp vận con người. Bên Huỳnh Mi hoà thượng bị kém thế rõ ràng, đang chật vật gỡ cho thoát chết. Bảo Định Đế lại quay nhìn về phía nhà đá thì thấy sáu tên đồ đệ của Huỳnh Mi hoà thượng đương ngồi xếp bằng ở trước cửa, người nào nét mặt cũng xám ngắt, hình như thần khí bị đoạn tuyệt gần chết đến nơi rồi. Đế thất kinh trong bụng nghĩ thầm: "Có lẽ sáu người này đến giao đấu với thái tử Diên Khánh trước nên đều bị trọng thương rồi chăng?". Bảo Định Đế liền chạy vội tới, đặt tay nghe huyết mạch môn Phá Tham hoà thượng thì thấy mạch chạy nhát gừng, yếu quá, lúc có lúc không, xem chừng nguy đến nơi rồi. Tức thời nhà Vua móc trong bọc ra một bình nhỏ bằng bạch ngọc, đổ lấy sáu viên thuốc đỏ tươi như máu bỏ vào mồm 6 vị hoà thượng mỗi người một viên. Đó là sáu viên hổ phách hoàn, thuốc chữa người bị thương rất hay và kiêm cả công hiệu bồi bổ nguyên thần. Có biết đâu sáu hoà thượng này không phải bị thương, mà bị hấp lực Chu cáp thần công hút hết mất chân khí trong người. Bệnh một đẳng, thuốc chữa một nẻo nên chẳng ăn thua gì.

Đoàn Chính Thuần hô bọn Thiên Lý:

-Bốn người lại đẩy khối đá này đi để mở cho Đoàn Dự ra.

Bốn người vâng lệnh, nhát tề tiến lại, Chung Vạn Cừu thét:

-Hãy thông thả! Quý vị có biết trong nhà đá này còn có ai nữa không?

Đoàn Chính Thuần và bọn Lăng Thiên Lý đều không ai biết Mộc Uyển Thanh đã bị thái tử Diên Khánh bắt về, đem giam cùng một chỗ với Đoàn Dự và cũng không biết hai người đã uống phải ợm dương hoà hợp tán, một thứ độc dược có tính chất mãnh liệt. Vì thế Chung Vạn Cừ mới cho cả người ngoài vào, chủ ý để mọi người mục kích một tấn kịch nhơ nhuốc của họ Đoàn là Đoàn Dự đã loạn dâm với em gái.

Nghe Chung Vạn Cừ hỏi, Đoàn Chính Thuần bất giác trống ngực đánh thành thành, lo cho số phận con mình đang bị chặt tay chân hay bị khoét mắt rồi cũng nên. Ông nói:

-Chung động chúa! Nếu động chúa làm cho con tôi thân thể tàn tật thì động chúa cũng nên nhớ rằng người cũng có vợ con đấy. <http://hello.to/kimdung>

Chung Vạn Cừ cười lạt mĩa mai:

-Hừ, người nói đúng đó, Chung Vạn Cừ này cũng có vợ có con thật, nhưng nhờ trời không đến nỗi trai gái loạn luân như loài muông thú.

Đoàn Chính Thuần giận tái mặt quát hỏi:

-Mi nói lăng nhăng gì thế?

Chung Vạn Cừ hỏi lại:

-Hương dược xoa Mộc Uyển Thanh có phải là con ngoại tình của mi không?

Đoàn Chính Thuần giận mắng:

-Thân thể Mộc Uyển Thanh có can dự gì đến mi? Sao mi lại cứ hay can thiệp vào chuyện không đâu?

Chung Vạn Cừ cười ha hả nói:

-Việc đó chưa chắc đã là chuyện không đâu. Họ Đoàn nước Đại Lý trị vì trời nam, làm chúa tể một phương, thanh danh vang dội khắp giang hồ. Nhưng hôm nay các vị anh hùng hảo hán sẽ mở to mắt ra coi một tấn bi hài kịch: con trai và con gái Đoàn Chính Thuần phượng đảo, loạn điên kết thành vợ chồng.

Nghe Chung Vạn Cừ nói Đoàn Chính Thuần trong lòng nghi hoặc: chẳng lẽ Mộc Uyển Thanh cũng ở trong nhà đá này? Chẳng lẽ hai anh em nó lại... nhưng khi đem những lời hấn nói từ trước tới sau, suy đi nghĩ lại thì thấy rõ ràng không còn nghi ngờ gì nữa. Ông lạnh toát cả người như rơi vào hồ băng tuyết, lòng ông tê tái, miệng lẩm bẩm: "mưu kế quá thâm độc, mưu kế quá thâm độc".

Chung Vạn Cừ quay về phía Nam Hải Ngạc Thần giơ tay làm hiệu rồi hai người vung tay dùng chưởng lực để đánh tảng đá ở cửa nhà thạch thất. Đoàn Chính Thuần định cản lại nói:

-Khoan đã!

Nhưng Diệp Nhị Nương và Vân Trung Hạc hai người hai bên cùng đánh ra một chưởng. Đoàn Chính Thuần đưa hai tay ngăn chặn chưởng lực của Diệp Nhị Nương

còn Cao Thăng Thái thì nghiêng người bước xéo lên để cản chưởng lực của Vân Trung Hạc. Không ngờ hai chưởng lực của Diệp Nhị Nương và Vân Trung Hạc chỉ là đòn đánh dư. Trong lúc vung tay phải lên thì tay trái đã đánh ngoặt lại, đều nhằm vào chỗ tảng đá. Tảng đá này tuy nặng tới mấy ngàn cân nhưng bị bốn chưởng lực đánh vào một lúc, tức thời lăn hẳn sang bên phải. Kể ra Vân Trung Hạc cùng Chung Vạn Cừ không ưa gì nhau nhưng trong vụ này họ đã có bàn định với nhau từ trước. Chúng đàn cảnh hư hư thực thực, Đoàn Chính Thuần biết đâu mà ngăn chặn được? Thực ra Đoàn Chính Thuần cũng nóng lòng, mong sớm được nhìn mặt con nên cũng không cố tâm ngăn cản lắm. Khối đá vừa lăn ra, mở một lối đi tối om, nhìn vào không rõ cảnh tượng bên trong.

Chung Vạn Cừ vừa cười vừa nói:

-Trai trơ, gái trội, quần áo xốc xếch, cùng ở trong căn nhà tối thế thì họ còn làm cái trò gì hay ho nữa chứ?

Vừa nói dứt lời, bỗng thấy một thanh niên đầu bù tóc rối, mình trần trụi trực xông xộc chạy ra. Thanh niên đó chính là Đoàn Dự, tay ôm ngang một thiếu nữ, đang mê mẩn như là người say rượu. Bảo Định Đế then quá mặt đỏ bừng. Đoàn Chính Thuần cũng cúi gầm mặt xuống, không dám ngẩng lên, Thư Bạch Phụng thì hai mắt đầm lệ, miệng lẩm bẩm: "oan nghiệt, oan nghiệt".

Hắc bạch kiếm Sử An vì nhớ ơn cứu mạng của Đoàn Dự bây giờ thấy chàng bị biêu riếu trước công chúng, trong lòng không nỡ, nhảy thoát lại, đứng chắn trước mặt chàng.

Nam Hải Ngạc Thần quát lớn:

-Quân dê tiện này, đứng tránh ra!

Chung Vạn Cừ cười ha hả, đang dương dương đắc ý, thốt nhiên ngừng bật, nét mặt sa sầm, tiếng cười biến thành tiếng la bi thảm:

-Linh! Linh! Mi đấy hử?

Mọi người thấy vậy giật mình, ai cũng giương mắt nhìn theo thì thấy Chung Vạn Cừ chạy tới trước mặt Đoàn Dự thò tay giật lấy thiếu nữ mà chàng đang ôm ngang trước bụng. Nhìn rõ cô bé diện mạo còn nhỏ tuổi hơn Mộc Uyển Thanh mà vóc người cũng nhỏ thon hơn, nét mặt vẫn còn thơ ngây măng sữa. Cô bé này đâu phải Mộc Uyển Thanh, chính là Chung Linh, con gái Chung Vạn Cừ.

Vừa kinh hoàng vừa phẫn nộ, Chung Vạn Cừ đưa tay ẵm con nhưng vừa chạm vào cánh tay Chung Linh thì bỗng toàn thân giật nảy lên một cái, rồi chân khí trong người cuộn cuộn như muốn thoát ra.

Đoàn Dự thần trí vẫn chưa được tỉnh táo hẳn, trong lúc mơ màng thấy nhiều người đứng xúm quanh trước mặt, chàng nhìn thấy có cả song thân và bá phụ, vội buông Chung Linh ra ứ ớ gọi:

-Má má, gia gia, bá phụ.

Đoàn Dự buông Chung Linh ra, chân khí trong người Chung Vạn Cừ mới khỏi bị hấp lực Chu cấp thần công hút ra nữa. Vì bị giam hãm lâu trong nhà tối, bây giờ bị ánh dương quang rọi vào, Đoàn Dự chói mắt không mở ra được. Song chàng thấy tinh thần sung mãn, chân tay mình nhẹ nhàng như muốn bay bổng khỏi mặt đất.

Thư Bạch Phụng chạy đến ôm Đoàn Dự vào lòng, ân cần hỏi:

-Dự con! Con... con làm sao đấy?

Đoàn Dự đáp:

-Con... con cũng không biết nữa. Hiện giờ con... ở chỗ nào đây?

Chung Vạn Cừ không ngờ muốn làm hại người mà thành ra hại mình. Hắn ngăn người ra một lúc rồi buông con gái xuống.

Chung Linh thấy mình mặc phong phanh có mỗi bộ quần áo lót, thẹn quá mặt đỏ bừng. Chung Vạn Cừ cởi áo dài ra khoác vào cho nàng rồi đánh theo luôn một chưởng, làm cho cô bé sững húp một bên má. Hắn mắng con:

-Quân mặt dầy! Ai bảo mày theo thằng súc sinh đi ở với nhau một chỗ?

Chung Linh bị mắng oan nhưng không biết biện bạch sao được nàng chỉ nức nở khóc. Chung Vạn Cừ chợt lại nghĩ ra một điều: tảng đá lớn như thế Mộc Uyển Thanh chắc không thể nào đẩy mà ra được, nhất định nàng hãy còn ở trong nhà đá, vậy hãy gọi nàng ra để cùng chia bớt một phần ô nhục với Chung Linh.

Hắn gọi luôn ba tiếng mà tuyệt nhiên không thấy ai thưa. Chung Vạn Cừ tiến thẳng vào trong nhà. Căn nhà này chả rộng là mấy, không quá một trượng vuông, thoáng đưa mắt đã nhìn khắp lượt mà tuyệt nhiên không thấy một bóng người nào. Chung Vạn Cừ tức vỡ ngực, nhảy thót ra, lại đánh con gái thêm một chưởng nữa và quát mắng:

-Ta phải đánh chết con bé thối tha này.

Giữa lúc đó, thốt nhiên Chung Vạn Cừ thấy một bàn tay thò ra, rồi một ngón vô danh và một ngón út đương nhắm điểm vào cổ tay hắn. Chung Vạn Cừ vội rút tay lại để tránh, nhìn ra thì người định điểm lén hắn chính là Đoàn Chính Thuần. Hắn cảm giận quát hỏi:

-Ta dạy đứa con gái mất nết của ta có can dự gì đến mi?

Đoàn Chính Thuần cười khì khì đáp:

-Chung động chúa! Động chúa thực đã ưu đãi thằng nhỏ nhà tôi, sợ nó ở một mình tỉnh mịch, đã để lệnh ái là một vị thiên kim tiểu thư ở chung cho có bạn. Tại hạ rất cảm kích. Bây giờ cơ sự đã đến thế này, lệnh ái đã thành người nhà họ Đoàn rồi, tại hạ không thể không can thiệp được.

Chung Vạn Cừ quát hỏi:

-Làm sao lại bảo con gái ta là người họ Đoàn nhà mi được?

Đoàn Chính Thuần đáp:

-Lệnh ái ở trong nhà đá này cùng thằng Dự bầu bạn mấy ngày mấy đêm. Trai trơ, gái trội lại thân thể loã lồ, tất chúng đã thành hảo sự với nhau rồi. Con tôi là thái tử của Trấn Nam Vương, tuy đã đính hôn cùng tiểu thư con Thiên xiển hầu Cao hiền đệ, song làm trai năm thê, bảy thiếp vẫn được chứ sao? Thế thì động chúa với tôi là chỗ thông gia với nhau rồi còn gì?

Nói xong lại tiếp một chuỗi cười ha hả. Chung Vạn Cửu giận muốn phát điên, không nhịn được nữa, nhảy xổ vào đá "vu vu vu" luôn ba cước. Đoàn Chính Thuần vẫn cười ngặt nghẽo, mà đối phương đánh cước nào ông cũng tránh né dễ như chơi.

Các tay hào kiệt đều tự nghĩ: "Thế lực họ Đoàn nước Đại Lý quả là không thể khinh thường được. Không hiểu họ dùng cách nào mà bắt được con gái Chung Vạn Cửu nhốt vào nhà đá để đánh tráo đem Mộc Uyển Thanh đi.

Nguyên do vụ này là tự tay bọn Hoa Hách Cẩn mà ra. Bản ý của họ lúc mới bắt Chung Linh đem vào địa đạo chẳng qua là giữ cô bé khỏi tiết lộ sự bí mật về công việc của họ mà thôi. Nhưng sau khi nghe thấy câu chuyện đối thoại giữa hai vợ chồng Chung Vạn Cửu mới biết rõ hẳn cùng thái tử Diên Khánh xếp đặt một quỷ kế rất hiểm độc, cố ý làm bại hoại thanh danh nhà họ Đoàn. Bọn Hoa Hách Cẩn cùng nhau thương nghị, đều thấy rằng việc này quan hệ rất lớn, lại là việc rất khẩn cấp. Chờ cho Chung phu nhân đã đi khỏi, Ba Thiên Thạch từ trong đường hầm chui lên ra ngoài, dùng khinh công tuyệt đỉnh điều tra đích xác vị trí ngôi nhà đá và còn cách xa bao nhiêu rồi quay lại báo cho Hoa Hách Cẩn biết rõ để ấn định lại lộ tuyến của đường hầm. Ba người lại hì hục đào mãi miết thêm một đêm nữa, đến sáng hôm sau thì vừa tới đích. Hoa Hách Cẩn khoét một lỗ từ dưới nhà đá chui lên, thấy Đoàn Dự đang nắm chặt bàn tay của một người đứng bên ngoài nhà đá thò vào. Hoa rất đổi ngạc nhiên, không biết là bàn tay Phá Sản hoà thượng mà cho là bàn tay thái tử Diên Khánh nên không dám lớn tiếng hỏi Đoàn Dự mà chỉ khẽ đập nhẹ trên bàn tay trái chàng. Không ngờ ngón tay vừa chạm vào mu bàn tay Đoàn Dự Hoa Hách Cẩn thấy toàn thân run bắn lên một cái, chẳng khác chi chạm phải một khối than hồng. Hoa nhìn lại Đoàn Dự thì thấy mắt chàng dường như phun ra lửa không khỏi chột dạ. Trong lúc vội vàng Hoa dùng sức kéo mạnh, mong lôi được chàng xuống đường hầm để trốn thoát cho mau. Nào ngờ lúc vừa nắm chặt bàn tay Đoàn Dự, Hoa Hách Cẩn cảm thấy chân khí trong người cứ cuồn cuộn tiết ra ngoài, không thể nhịn được hoảng hốt la: "ối chao! ối chao!". Ba Thiên Thạch và Phạm Hoa đều là người thính tai mẫn tiệp, từ đường hầm nhảy lên ngay, hợp lực lôi Hoa Hách Cẩn ra bấy giờ mới thoát khỏi sức hút của Chu cấp thần công. Nội lực của ba người so với Phá Sản hoà thượng cao hơn một bậc, hơn nữa lại đều là tay cơ

trí, ứng biến mau lẹ mà cũng sợ toát cả mồ hôi. Trong bụng đều cho là tà phép của thái tử Diên Khánh cực kỳ lợi hại. Rồi không ai dám đụng vào mình Đoàn Dự nữa vì sợ Diên Khánh dùng ta thuật, chuyển qua cánh tay Đoàn Dự mà hút lấy chân khí của họ. Giữa lúc đó bỗng thấy phía ngoài nhà có tiếng xôn xao, lại nghe rõ cả Bảo Định Đế và Trấn Nam Vương cũng đã tới nơi. Chung Vạn Cửu thì đang huênh hoang diễu cợt. Phạm Hoa một tay hoạt kê có biệt tài, lại lăm mưu nhiều trí, thoáng nảy ra một ý nghĩ kỳ khôi: "Thằng cha Chung Vạn Cửu này thật là khả ố, âu là ta chơi khăm cho hắn bị một vố ê chề để làm trò cười chơi". Nghĩ vậy Phạm Hoa vội cởi áo ngoài của Chung Linh ra, mặc cho Mộc Uyển Thanh. Đoàn ra hiệu cho bạn đưa Mộc Uyển Thanh xuống đường hầm, dắt Chung Linh vào chỗ Mộc Uyển Thanh. Xong xuôi lấy phiến đá đập cửa hầm lại, không còn để một dấu vết gì khả nghi nữa.

Đoàn Dự tuy hút được chân khí của sáu vị hoà thượng nhưng không biết quy nạp vào huyết đan điền để mà vận dụng nên chỉ thấy sáu luồng chân khí chạy nhộn trong mình làm cho lục phủ ngũ tạng nôn nao, rất là khó chịu, người cũng lảo đảo đi đứng không vững. Bảo Định Đế thấy thế, cho là Đoàn Dự đã trúng phải kịch độc, liền đưa ngón tay điểm dứt vào ba huyết: "nhân trung", "thái dương", "linh đài" cho chàng. Sáu luồng chân khí không xông vào óc được nữa, Đoàn Dự tuy trong người vẫn còn bứt rứt khó chịu, nhưng đầu óc đã thanh sáng liền thưa với Bảo Định Đế:

-Bá phụ! Cháu bị trúng độc ọcm dương hoà hợp tán.

Bảo Định Đế thấy tính mạng Đoàn Dự không có gì đáng lo ngại nữa đã hơi yên lòng. Nhưng lại nghĩ tới cuộc đấu cờ thí mạng giữa Huỳnh Mi hòa thượng và thái tử Diên Khánh đã tới giai đoạn ngàn cân treo sợi tóc. Bất luận là đấu cờ hay đấu nội lực cả hai mặt đều nguy hiểm, chỉ sai một tý nữa là nguy đến tính mạng nên Bảo Định Đế tạm ngưng việc giải độc cho Đoàn Dự, chạy vội đến chỗ hai người đấu cờ.

Huỳnh Mi hòa thượng mồ hôi trán nhỏ giọt xuống bàn cờ, còn Diên Khánh nét mặt vẫn thản nhiên. Xem qua tình thế đủ biết cuộc thắng bại đã rành rành, sự sinh tử của Huỳnh Mi hòa thượng đã đến lúc cực kỳ nguy hiểm.

Đoàn Dự thần trí vừa được sáng khoái, cũng quan tâm ngay tới cuộc thắng bại trên bàn cờ, vội chạy lại xem. Thấy quân bên Huỳnh Mi đã bị mất sạch, Diên Khánh chỉ bắt thêm một quân nữa là Huỳnh Mi không còn quân ra, tất phải chịu thua.

Thái tử Diên Khánh đưa đầu gậy trúc điểm xuống bàn cờ, trở đúng điểm then chốt, chỉ đi một nước đó nữa là bên Huỳnh Mi vô phương cứu vãn. Đoàn Dự trong dạ bồn chồn, liền nghĩ ra một kế: "A ta phải làm cho lão đi sai một nước". Nghĩ vậy chàng đưa tay giữ lấy đầu gậy của thái tử Diên Khánh. Diên Khánh vừa đưa

gậy trúc tới điểm "lục thất", góc thượng vị thì thốt nhiên lão cảm thấy lòng bàn tay nóng ran lên, rồi nội lực trên cánh tay cuồn cuộn thoát ra ngoài. Thái tử Diên Khánh kinh ngạc vô cùng, ghé mắt nhòm xuống thấy Đoàn Dự đưa hai ngón tay cặp vào đầu gậy.

Chính Đoàn Dự cũng không biết rằng sau khi mình nuốt đôi Mãng Cổ chu cấp đã phát ra hiện tượng quái dị là hút cả được chân khí của người nào chạm tới mình. Chàng thấy tay mình cầm vào đầu gậy trúc mà thái tử Diên Khánh không điểm được gậy xuống bàn cờ, chàng chỉ mong kéo dài được phút nào hay phút đó, trêu chọc cho lão rối loạn tâm trí, hoặ may Huỳnh Mi có cơ xoay lại cục diện cũng chưa biết chừng nên chàng cứ bám chặt đầu gậy, nhất định không chịu buông ngón tay ra.

Thái tử Diên Khánh trong đầu óc nảy ra vô số nghi vấn: khi trước bọn mình bắt thằng nhỏ này thấy nó không hiểu một chút võ công nào cả kia mà! Nghệ thuật tối đa của nó chẳng qua là mấy bước bộ pháp để né tránh mà thôi. Không hiểu sao mới trong vài ngày, đột nhiên nó lại nảy ra cái tà thuật hút được nội công của người ta? Phải chăng lúc đầu nó có ý dấu diếm tài nghệ, không chịu tiết lộ, chờ khi người tiếp viện đến rồi mới ra tay? Ngoài ra không thể tìm được nguyên nhân mình bạch nào khác để giải đáp. Thái tử Diên Khánh vừa nghĩ vừa vận khí vào huyết đan điền, dồn sức mạnh ra cánh tay. Chiếc gậy trúc lúc đó phát xuất được một sức mạnh tuyệt luân, đầu gậy trúc rung lên một cái, đẩy bật cánh tay Đoàn Dự ra.

Nội lực của thái tử Diên Khánh thâm hậu dị thường, không mấy ai sánh kịp. Đoàn Dự tuy mới hút vào được chân lực của bọn Phá Tham hòa thượng nhưng lại chưa biết vận dụng, mười phần không phát động được một nên đầu gậy trúc của thái tử Diên Khánh hất mạnh một cái chàng đã phải buông tay ra.

Đoàn Dự cảm thấy nửa mình bị tê chồn, người lão đảo muốn té vật xuống, phải vội vàng đưa tay vịn vào phiến đá mới đứng vững lại được.

Thái tử Diên Khánh phát xuất kinh lực đẩy bật được tay Đoàn Dự ra nhưng lúc thu hồi chân khí chỉ còn được có phân nửa nên trong lòng rất đổi kinh hoàng, kinh hoàng hơn cả Đoàn Dự. Vì tâm trạng quá hoang mang, thái tử Diên Khánh trước định đi nước cờ "lục thất", giờ lại điểm sang nước "thất bát" trên thượng vị. Lão biết mình đi lỡ, lẩm bẩm la lên: "thôi chết rồi", lão toan nhắc đầu gậy lên đi lại thì không kịp nữa. Trên điểm "thất bát" đã vạch thành nửa vòng tròn. Những bậc cao thủ đấu cờ hạ tịch bát hồi, hướng chi đã khắc đá làm bàn, rạch đá làm quân, công lực điểm tới đâu đá nát tới đó, có lý đâu đã hạ quân rồi lại bỏ được? Khốn nỗi đi vào điểm "thất bát" trong góc thượng vị đó tức là tự mình lại lấp mắt mình. Phàm người đã biết đánh cờ thì ai cũng hiểu: "hai mắt là sống, một mắt là chết". Trong ván cờ này thái tử Diên Khánh đã tạo thành thế đủ cả hai mắt để nhằm tấn công

vào cơ sở bên Huỳnh Mi hoà thượng, quyết không có lý nào lại tự lấp đi một mắt. Theo lẽ đương nhiên là thế nhưng mà đã trót hạ lâm quân thì lại tỏ ra kém nội lực để xảy ra nước cờ lầm lạc. Cờ đi sai một nước đành thua cả bàn, thái tử Diên Khánh lại là người rất có tên tuổi, hiểu lẽ "Tĩnh ăn, lầm thua", quyết không bao giờ tranh chấp về những việc đui lý như thế. Lão lập tức đứng dậy, hai tay chống bàn cờ, chú ý nhìn lại cuộc cờ hồi lâu không nhúc nhích.

Các tay hào kiệt có mặt tại đây phân nửa chưa từng gặp mặt thái tử Diên Khánh bây giờ thấy lão có nhiều vẻ khác thường nên ai cũng chăm chú nhìn vào.

Thái tử Diên Khánh lặng lẽ ngó bàn cờ lúc lâu rồi đột nhiên cầm đôi gậy trúc chống một đầu xuống đất, nhảy lên đi cao lênh khênh như người đi cà kheo, bước rất dài, thoáng cái đã đi khá xa. Bất thành lình một luồng gió tây thổi ngược lại, tảng đá bàn cờ rung rung mấy cái, tiếp đó mấy tiếng loảng choảng, tảng đá đó vỡ ra làm mười mấy mảnh, ngổn ngang trên mặt đất. Thế là bàn cờ đá đánh dấu một cuộc đấu trí và đấu lực rất gay go, cổ kim hy hữu đã vỡ tan tành, không còn gì lưu lại về sau nữa.

Mọi người đều thất kinh ngơ ngác nhìn nhau và trong lòng cùng nghĩ như nhau: "lão Thanh bào quái khách này người chẳng ra người, quỷ chẳng ra quỷ, trông như cái xác biết cử động mà sao võ công cao siêu tới mức không thể lường được".

Huỳnh Mi hòa thượng thắng cuộc một cách bất ngờ, hai tay vịn đầu gối đứng dậy, tâm thần bàng hoàng, hồi tưởng lại tình trạng nguy nan lúc nãy, vẫn hầy còn hồi hộp, chưa lấy lại được bình tĩnh. Trong bụng nhà sư vẫn băn khoăn, không hiểu tại sao thái tử Diên Khánh đang lúc đã nắm vững phần thắng rồi lại thốt nhiên hạ một nước cờ kỳ cục, lấp ngay một mắt của mình đi rõ hình như có ý nhường mình. Nhưng không lý nào trước tình thế nghiêm trọng như vậy mà lão lại chịu nhường bao giờ.

Tất cả mọi biến cố đó Bảo Định Đế, Đoàn Chính Thuần và bọn Cao Thăng Thái đều mơ hồ không ai hiểu ra sao cả. Nhưng may mà cứu được Đoàn Dự ra về, thanh danh họ Đoàn không bị tổn thất mảy may, thái tử Diên Khánh lại bị thua cờ bỏ trốn, có thể nói là chiếm được toàn thắng vậy. Còn những chi tiết nhỏ bên trong chưa tìm ra nguyên do cũng chẳng tra cứu ngay vội. Đoàn Chính Thuần mỉm cười quay sang bảo Chung Vạn Cừ:

-Chung động chúa! con tôi quyết không phải là đứa bạc tình. Lệnh ái đã thành cơ thiếp của y, vài hôm nữa chúng tôi sẽ phái người đến đón dâu. Vợ chồng tôi sẽ hết sức chiêu đãi nàng, coi như con gái mình. Xin động chúa cứ yên tâm.

Chung Vạn Cừ là kẻ lỗ mãng, bụng dạ đã hẹp hòi lại hay cáu kỉnh. Nghe lời Đoàn Chính Thuần dường như trêu chọc, hấn nổi hung cũng chẳng thềm hỏi Chung

Linh đã thất thân với Đoàn Dự hay chưa "soạt" một cái, hấn rút luôn "bội đao" ở bên hông ra, nhắm thẳng đầu Chung Linh chém xuống và quát to:

-Thế này thì tức chết đi được. Ta giết con tiện nhân này trước rồi sau sẽ hay.

Bất thành linh một bóng người cao lênh khênh nhảy vọt đến nhanh như chớp, ôm lấy Chung Linh rồi vèo một cái như làn gió thoảng qua đã phi thân ra ngoài hai trượng. "Phập" một tiếng, lưỡi đao của Chung Vạn Cửu đã chém ngập xuống đất. Chung Vạn Cửu nhìn xem người đã ôm Chung Linh là ai té ra là Vân Trung Hạc liền quát hỏi:

-Mi... mi làm cái gì thế?

Vân Trung Hạc đáp:

-Con gái người mà người không thiết đến nữa, toan chém, vậy người coi như nàng đã chết rồi và để nàng cho ta.

Vân Trung Hạc vừa nói vừa chạy thêm mấy trượng nữa. Y tự biết, nếu bàn về võ công cao hạ thì không những Bảo Định Đế, Huỳnh Mi hòa thượng cao hấn hơn y rồi mà ngay Đoàn Chính Thuần hay Cao Thăng Thái y cũng không thể ăn đứt được. Thấy tình thế không ổn, y liền ôm Chung Linh chạy ra xa một nơi. Y mừng thầm, Ba Thiên Thạch không có ở đây vì ngoài Ba ra kinh công bình thường cả, không ai có thể đuổi kịp nữa.

Chung Vạn Cửu cũng biết tài khinh công của Vân Trung Hạc hấn chỉ dặm chân loạn xạ, la mắng om sòm.

Bảo Định Đế cùng mọi người hôm trước đây đã thấy qua bản lĩnh khinh công của Vân Trung Hạc trong khi y cùng Ba Thiên Thạch đuổi nhau chạy vòng quanh. Bây giờ thấy y tay ôm Chung Linh mà nhảy đi vẫn lẹ làng như không đều biết là vô phương đuổi kịp y rồi. Đoàn Dự tâm linh cơ biến sức nhớ đến Nam Hải Ngạc Thần liền gọi lên:

-Nhạc lão tam! Sư phụ có lệnh truyền! Người mau mau đi cướp lại Chung cô nương về đây cho ta!

Nam Hải Ngạc Thần sửng sốt, cả giận hỏi lại:

-Thằng oắt con kia! mi nói láo gì đó?

Đoàn Dự đáp:

-Người nhận ta làm thầy, chẳng đã cúi đầu làm lễ bái sư rồi là gì? Bây giờ người còn mở miệng cãi lời thì ai mà nguỉ được?

Nam Hải Ngạc Thần tuy là người rất hung dữ nhưng lão cũng có chỗ khả thủ là nói sao làm vậy chứ không bao giờ cãi xoá. Lão nhận Đoàn Dự làm thầy dù là chuyện bất đắc dĩ nhưng cũng không chối. Lão chỉ tức mình, trừng mắt cau mày quát lại:

-Ta đã hứa tất nhiên ta nhớ. Người là sư phụ ta thì bây giờ người muốn điều chi nói ngay đi! Đừng có mà lòi thối, ta điên tiết lên thì ta chém cả cái thứ sư phụ như người đó.

Đoàn Dự đáp:

-Người đã nhận ta làm thầy là được rồi. Chung cô nương đây là vợ ta, tức là sư mẫu người đó. Sư mẫu bị Vân Trung Hạc bắt đem đi, vậy người phải đuổi theo bắt lại. Nếu để Vân Trung Hạc làm nhục nàng tức là làm nhục sư mẫu người. Sư mẫu người bị y làm nhục thì người còn chi là thể diện? Anh hùng hảo hán mà để kẻ khác lăng nhục sư mẫu hay sao?

Nam Hải Ngạc Thần nghe choáng cả người, nghĩ lời sư phụ nói rất đúng. Song thốt nhiên lão nghĩ tới Đoàn Dự đã nhận Mộc Uyển Thanh làm vợ mà sao bây giờ lại nhận cả cô bé họ Chung này làm vợ nữa nên lão liền hỏi lại:

-Thế thì ta có mấy vị sư mẫu cả thấy?

Đoàn Dự đáp:

-Người đừng có hỏi lòi thối nữa! Tóm lại nếu người không cướp lại được sư mẫu người về thì chẳng còn mặt mũi nào mà trông thấy các bậc anh hùng hào kiệt nữa. Tất cả những tay hảo hán ở đây ai ai cũng biết rõ Vân Trung Hạc là người em út trong hàng tứ ác mà người còn không hạ được thì địa vị người phải giáng xuống hàng thứ năm, thứ sáu cũng chưa biết chừng.

Nam Hải Ngạc Thần bị nói khích, tức không nhịn được vì lão đang muốn tranh ngôi thứ lên hàng nhì, trên Diệp Nhị Nương mà Đoàn Dự lại đặt lão xuống dưới Vân Trung Hạc thì cái nhục còn sâu cay hơn là bị chặt đầu. Lão gầm lên như điên cuồng, hộc tốc chạy đi đuổi Vân Trung Hạc, vừa đuổi vừa gọi:

-Muốn yên thân thì buông sư mẫu ta ra!

Vân Trung Hạc vừa chạy vừa nói:

-Nhạc lão tam! Người là thằng ngốc, bị mắc hợm người ta rồi.

Nam Hải Ngạc Thần là người xốc nổi, hiếu thắng, giàu lòng tự ái, thấy Vân Trung Hạc mắng mình là thằng ngốc bị mắc hợm trước mặt bao nhiêu người càng làm lão nộ khí xung thiên, ráng sức đuổi theo. Hai người đuổi nhau chớp mắt đã khuất vào khe núi. Chung Vạn Cừu tuy trong lúc cáu giận, giơ đao định chém chết con gái song bây giờ thấy Chung Linh bị gã cùng hung cực ác bắt mất, phần thì phụ tử tình thâm, phần thì nghĩ tới lúc vợ hỏi đến biết trả lời ra sao, ruột nóng như lửa cũng vác đao đuổi theo Vân Trung Hạc.

Bảo Định Đế thấy chủ nhân bỏ đi rồi, chấp tay nói với Tuệ Thiên hoà thượng và mọi người:

-Ít khi được liệt vị quang lâm nước Đại Lý, xin mời cùng tới tệt xứ, dùng chén rượu sông, để tại hạ đón tiếp cho trọn nghĩa địa chủ.

Tuệ Thiên cùng mọi người đều muốn giao kết với Bảo Định Đế Đoàn Chính Thuần, người đã được giới võ lâm cho biệt hiệu là "Thiên Nam đệ nhất nhân", thấy nhà Vua khiêm cung, hiếu khách nên ai cũng vui vẻ nhận lời. Chỉ một mình Diệp Nhị Nương tủm tỉm cười nói:

-Lão nương đây sợ các người mổ thịt chia nhau đánh chén vậy nên xin kiếu, chuồn sớm đi là hơn.

Nói xong cười hì hì trở gót đi liền. Bảo Định Đế cùng tất cả mọi người rời khỏi hang Vạn Kiếp trở về Đại Lý. Sáu hoà thượng trong bọn Phá Tham tức lúc bị hấp lực của "chu cấp" hút mất chân khí, thân thể hư nhược, đứng không vững, phải nhờ bọn Lăng Thiên Lý dìu lên ngựa. Rồi cùng quần hùng kéo cả về phủ Trấn Nam Vương.

Gia nhân đưa tin vào báo, bọn Hoa Hách Cấn, Phạm Hoa và Ba Thiên Thạch từ trong Vương phủ ra tận ngoài cửa nghinh đón. Một vị nữ lang cũng theo ra, cách phục sức cực kỳ hoa lệ, vẻ kiêu diễm cũng nổi bật lên, đó chính là Hương được xoa Mộc Uyển Thanh.

Đoàn Dự từ lúc uống phải ọc dương hoà hợp tán, chất độc trong người chưa giải trừ được bây giờ đột nhiên nhìn thấy Mộc Uyển Thanh, người không tự chủ được nữa, vội chạy lên mấy bước định đưa tay ôm lưng nàng nhưng may tâm linh vẫn còn một tia sáng suốt, chàng giật mình tỉnh ngộ, biết thế là một hành động điên rồ liền dừng chân lại. ọc dương hoà hợp tán không những tai hại ở chỗ chất độc mãnh liệt lâu dài, mà lại còn làm cho cả hai bên trai cũng như gái, sau khi uống phải cùng ưa kích thích quyến rũ nhau. Hai bên ở xa nhau thì thôi, chứ có dịp gần nhau là hai người đều cảm thấy tâm thần mê mẩn, không thể nào kìm hãm được. Bảo Định Đế thấy thần sắc hai người lộ vẻ khác thường, mặt đỏ như gấc chín, rõ ràng bị trúng độc quá nặng, nhà Vua tức khắc chìa ngón tay điểm dứt hai cái, bỗng nghe thấy "xùy xùy hai tiếng", Đoàn Dự và Mộc Uyển Thanh tức thời mê man té vật ra. Chu Đan Thần ắm Đoàn Dự, Thư Bạch Phụng ắm Mộc Uyển Thanh đem về phòng riêng tĩnh dưỡng.

Pủ Trấn Nam Vương bày một tiệc lớn khoản đãi các vị hào kiệt. Tân khách mời Tuệ Thiên ngồi ghế chủ tịch, vì các phái võ đều coi phái Thiếu Lâm là bậc đàn anh trong võ lâm.

Trong khi dự tiệc Phạm Hoa có thuật lại việc đào đường hầm và đem Chung Linh vào trong nhà đá cho mọi người nghe nhưng còn việc cứu Mộc Uyển Thanh ra thì giấu kín không nhắc tới. Các bậc hào kiệt hiểu rõ nguyên nhân về việc Chung Vạn Cừu định làm hại người không được, trái lại thành ra hại mình mọi người đều vỗ tay cười vang.

Đoàn Chính Thuần băn khoăn về việc con trai bị trúng độc, đưa ra hỏi khắp các vị hào kiệt nhưng mọi người chỉ ngơ ngác nhìn nhau không ai biết đường giải cứu. Giữa lúc đó có tên gia đình cầm một phong thư đưa vào cho Đoàn Chính Thuần và nói người đưa thư là một ả nữ tỳ, trong thư có phương thuốc giải độc cho thế tử. Đoàn Chính Thuần vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, vội mở thư ra xem, thấy trong thư vền vẹn có sáu chữ: "Chỉ uống sữa người là khỏi". Đoàn Chính Thuần nhận được bút tích biết là thư của Chung phu nhân gửi cho, bất giác trong lòng xúc động, tay áo quệt đổ chiếc chén trước mặt, rượu nóng đổ hết vào người mà ông cũng không hay.

Bảo Định Đế hỏi:

-Chính Thuần hiền đệ! Phương thuốc chi vậy?

Đoàn Chính Thuần vẫn ngẩn người ra chưa hiểu hỏi gì. Bảo Định Đế phải nhắc lại lần nữa:

-Phương thuốc gì đó?

Đoàn Chính Thuần giật mình đáp:

-Trong thư nói chỉ uống sữa người là khỏi.

Bảo Định Đế gật đầu nói:

-Ta cứ thử xem, uống nhiều sữa người dù không công hiệu cũng chẳng hại gì.

Thư Bạch Phụng liền sai gia đình đi mua sữa người của các bà nhũ mẫu trong dân gian. Sữa người là thứ rất dễ kiếm, hơn nữa trong Vương phủ làm việc gì mà chẳng mau chóng. Bữa tiệc chưa tan, Đoàn Dự và Mộc Uyển Thanh đã giải độc xong, bước ra hội kiến với mọi người.

Đoàn Dự ân cần ngỏ lời thăm tạ Huỳnh Mi hòa thượng cùng bọn Hoa Hách Cẩn. Chàng hay tin bọn Phá Tham, cả sáu nhà sư đều bị trọng thương thì trong lòng cảm thấy vô cùng bức rứt. Đến bấy giờ sáu hòa thượng vẫn chưa nói được, nên không ai hiểu bọn họ bị thoát mất hết nội công. Cả Huỳnh Mi cũng chưa biết rõ nội tình. Đoàn Dự lại càng không ngờ tự mình đã gây nên đại họa cho người. Đoàn Chính Thuần tuyên bố với mọi người rằng Mộc Uyển Thanh là nghĩa nữ của ông. Bọn Tần Nguyên Tôn và Tuệ Thiên hoà thượng tuy có cừu hận với Mộc Uyển Thanh nhưng lúc này không tiện trở mặt. Hơn nữa lại e dè uy lực bốn tay cao thủ: Bảo Định Đế, Huỳnh Mi hòa thượng, Đoàn Chính Thuần và Cao Thăng Thái nên không dám bỗng nhiên gây sự.

Trong bữa tiệc, các vị hào kiệt nói hết chuyện giang hồ đại sự lại quay sang vợ chồng Đoàn Chính Thuần, Cao Thăng Thái và Đoàn Dự để chúc mừng cuộc hôn nhân giữa hai họ Đoàn Cao, chén tạc, chén thù rất là náo nhiệt.

Mộc Uyển Thanh liếc mắt nhìn trộm Đoàn Dự thấy chàng cúi gằm mặt xuống, tỏ vẻ buồn thiu. Nàng hồi tưởng lại tình cảnh những ngày cùng chàng ở trong nhà

thạch thất mà tan nát gan vàng. Nàng hiểu rõ giấc mộng lương duyên giữa chàng và nàng kiếp này đành vỡ mất rồi. Khi nghe đến chuyện Đoàn Dự hoà duyên cùng Cao tiểu thư mà lòng tê tái, khóc không ra tiếng. Nàng nhìn Cao Thăng Thái bằng đôi mắt căm hờn. Có lúc nàng toan phóng ám tiễn giết Cao để trả thù: sao ông lại sinh con gái để cướp mất tình lang của nàng. Nhưng nàng hiểu Cao Thăng Thái võ công trác tuyệt, khó lòng bắt trúng nên lại thôi. Nàng thấy mọi người hoan hỉ giao bôi, rất là hào hứng thì e mình không nhịn được phải buông tiếng khóc tỏ ra con người khiếm nhược nên đứng phắt dậy nói:

-Tôi nhức đầu không ăn uống gì được.

Thế rồi băng băng đi vào nhà trong. Từ Bảo Định Đế trở xuống nàng không thềm ngỏ lời cáo từ một ai. Đoàn Chính Thuần có ý ngượng, cười gượng đỡ đòn:

-Con nhỏ này khó dạy quá, chẳng biết một chút lễ độ nào cả xin đại ca cùng quý vị miễn chấp.

Giữa lúc đó bỗng nhiên có một tên gia tướng xăm xăm bước vào, hai tay cầm một tờ danh thiếp, chạy tới trước mặt Đoàn Chính Thuần cúi đầu nói:

-Quá ngạn chi thiên gia ở Hồ Tốt quan xin vào yết kiến Vương gia.

Đoàn Chính Thuần rất đổi ngạc nhiên, nghĩ thầm: "quá ngạn chi biệt hiệu Truy hồn thủ là đại đồ đệ của Kha Bách Tuế phái Tung Sơn đã nổi tiếng đại hiệp trong chốn giang hồ từ lâu. Võ công y vào hạng siêu quần, có điều đối với họ Đoàn chưa từng qua lại giao du, chẳng hay bữa nay y từ muôn dặm đến tìm ta không hiểu có việc gì đây?". Nghĩ thế liền đứng dậy nói với mọi người:

-Có Truy hồn thủ Quá địa hiệp tới ta nên ra ngoài nghênh tiếp.

-----oOo-----